

JEG ER DET TRÆ

EN ANTOLOGI

FORFATTERSKOLEN FVGH
2024

Redaktion: Lisbeth Haulrig

Indhold

De sølle rester	2
Jeg er det træ.....	5
Det lille æble.....	7
Månen	9
Ungdommen er mig nær	14
Jeg ønsker....	16
Jeg er det træ, der står med fine nye blade	18
Robin Hood træet	20

De sølle rester

Jeg er det træ, der står i din have. Du har måske set mig omkring, eller jeg har set dig omkring. Selv har jeg stået ganske stille. Som du ser mig nu, har jeg ikke altid været. Jeg står mutters alene, separeret fra de andre som står et stykke væk i en klump, nogle få vil kalde for en flække skov, men mange ikke vil kalde for noget, da de ikke vil mene, det er værd at ligge mærke til. Vi træer kan bare noget med at gå i ét med landskabet. De andre, der står i klumpen lidt væk, nægter at kalde mig et træ på trods af, at jeg nu har næsten alle kvaliteterne udadtil. For dem er min slags en plage. Vi kravler op ad deres stammer i et forsøg på at få mere sol til vores egne blade, og kvæler stammerne i processen. Jeg var engang sådan.

For mange år siden, da der stadig stod et træ der, hvor jeg i dag står. Nu er kun stubben tilbage, og den er ved at være rådden og hul indeni. Udhullet af bænkebidere og svampe, der trives i det fugtige mørke.

Stubben giver sig mere og mere efterhånden, men jeg holder stadig fast i den. Jeg prøver at holde sammen på den, så den ikke krakelerer og falder sammen i stumper og stykker af bark og rådden indmad.

Jeg er taknemmelig for stubben, og for det træ der har efterladt den her til mig. Det træ skylder jeg meget. Umiddelbart kan jeg ikke huske, hvornår det blev fældet, blot at det en dag var væk og det eneste

jeg havde at klamre mig til, var den tilbageblevne træstub. Det er fra denne træstub, jeg har startet min karriere som træ. Jeg er på min vis ikke blevet et nyt træ men har bare taget over for det gamle træ og har fortsat fra dets eftermæle/efterladenskaber. Somme tider kan jeg huske ting fra det andet træs liv. Jeg kan altid genkende disse minder ved at mit korpus føles mere ekspansivt, jeg rækker længere op i luften og breder mig langt ud over plænen men også under plænen, hvor rødderne rækker langt ned i jorden i deres evige søgen efter vand. Specielt følelsen af det gamle træs rødder står i stærk kontrast med min nuværende situation. Mine egne rødder føles altid helt afstumpede, når jeg bringer de gamle minder frem. I starten da jeg voksede op ad stubben, var jeg nok meget sølle at se på, men nu ligner jeg næsten et lille træ. Bare se hvordan mine blade er løftet så fint over jorden, i hvad der kunne minde om en krone. Om vinteren taber jeg dog ikke mine blade som de andre omkringliggende træer men beholder dem stolt. De lyser lysegrønt gennem alle vintermånederne og det tiltrækker selvfølgelig opmærksomhed: De sultne hjorte kommer altid og spiser de nederste blade og alle de små skud som jeg måtte have. Normalt lader de mig være i fred men om vinteren er madsituationen så hård for de stakkels dyr at de tyer til at spise af mine blade. Selvfølgelig er det ubehageligt men de er heldigvis kun i stand til at nappe af de nederste blade og så får jeg jo lidt selskab i bytte. Normalt har jeg nemlig ikke kontakt med mange andre levende væsner. Jeg havde en periode hvor jeg snakkede en del til de nærmeste græsstrå, men der er så mange og det er svært at holde styr på hvem er hvem. Det er meget den samme historie med mosset. Dog er det tit en del ældre og har mange sjove historier at dele ud af selvom dog er de tit lidt ensartede. Mosset bliver nemlig ikke spist af eller slået på samme måde som græsset gør det. Mosset under min krone er meget taknemmelig for skyggen, jeg kaster ned over det, og for beskyttelsen jeg yder mod græsslåmaskinen.

Du kigger tit ud på mig om morgenen, som du sidder og spiser morgenmad. Somme tider stopper du også op og kigger på mig, når du opdager, at plagedyrene er vendt tilbage for at gnaske på mig. Jeg er dog sikker på, at dit fokus ligger på de gumlende væsner og ikke på mig. Som mosset er taknemmeligt for min beskyttelse, så er jeg også taknemmelig for jeres beskyttelse: Jer som går forbi mig dag ud og dag ind. Den dag der kom en masse hylende og hvinende maskiner for at rive ned og flytte jord, var jeg rædselsslagen ved tanken om, hvad der skulle blive af mig. I undgik mig så nænsomt i de dage, og det står jeg jer i evig gæld for. Siden

den dag har jeg gjort mit bedste for at blive til det træ, som I fortjener at kigge på. Jeg har bredt mine blade og mine ranker ud til alle sider. Har rakt dem op mod solen i et forsøg på at fylde mere, at få mere energi. Jeg arbejder stadig, som du læser det her. Du er en af de eneste, som måske lægger mærke til mig fra tid til anden, ellers får jeg kun opmærksomhed af små fluer, når jeg har slået skud og af disse pestilenser af dyr om vinteren. Selv når du er væk, vil jeg stå her, klamrende til mit livsanker som er den rådne træstub. En dag må og skal den falde sammen, men mit håb er, at når den gør det, så vil den afsløre en fuldbyrdet stamme indenunder, som er helt min egen og ikke er de sølle rester af et andet træ.

Emma Ryborg Jensen

Jeg er det træ

'The lack of humility before nature that's being displayed here staggers me.'

- Ian Malcolm

Jeg er det træ, der står selvstændigt mens resten af verden passerer. Alt omkring mig er en fase, kun jeg er konstant. Og kun jeg ved, hvad det vil sige at være alene. Dem jeg ser, har nogen. Og selvom jeg bliver bekendt med alle, som omringer mig, stifter jeg aldrig relationer med nogen. Jeg står blot og ser på. Fuglene flyver i flokke, blomsterne og bærerne gror til at være en familie, buskene står ved siden af hinanden som var de én, menneskene er aldrig alene. Alle har en. Undtagen mig. Der er kun en af min slags, og han vokser alene. Han befinder sig ikke i en skov, hvor alle er ligesom ham. Men selvom jeg står alene, har jeg lært ikke at værdsætte andres tilstedeværelse frem for at længes efter den.

For jeg er træet, som har set alt komme og gå. Æbletræet, som jeg så blive plantet for så mange år siden, som har stået og groet sine rødder dybt ned i jorden gennem årtier, som har skænket smukhed til alle, som lagde øjnene på det, og som har givet insekterne det, der for dem var bjerge af mad. Det samme æbletræ står her ikke længere. Lemlæstet. De har tænkt sig at grave et hul i jorden og fylde vand i. Som om der ikke findes utallige allerede. Hvad med floderne, søerne, vandpytterne, havet? Menneskene ser ikke noget af det. De har forkastet naturen i et håbløst forsøg på at skabe deres egen. Når jeg kaster et blik på stedet, hvor min gamle kompagnon plejede at stå, er alt jeg ser brændestykker. Resterne af min ven stablet op ad skuret.

Haven har forandret sig. Før var den en mystisk, frodig skov, spækket med grønt. Et kalejdoskop af blomster og bær. Stilke, der nåede himlen. Det var et sted man kunne vandre igennem endeløst mens bierne og sommerfuglene skabte harmoni omkring én, og solen lyste ned på Paradis. Nu er haven en ødemark, hvor ingen kærlighed kan vokse, fordi solen har forladt den.

Jeg betragter verden gennem et slør af fortiden, fordi jeg nægter at se den for det den er nu. Fuglene er blevet erstattet af flyvemaskiner. Græsslåmaskiner. Maskiner. Ting, jeg ikke forstår. Jeg klynger til den tid, hvor alting var farverigt og livligt. Dengang naturen herskede og folk værdsatte den. Menneskene ville holde havefester; om sommeren ville de spise aftensmad udenfor; hver gang gæster var på besøg, var det nobelt at skænke dem et glas i haven.

De kommer stadig ud en gang imellem. Men det er ikke for at nyde de herligheder, naturen har at tilbyde. Det er for at undslippe det, der er i deres hjem; det, der udgør deres liv. Jeg så engang en mand komme ud i sin have en varm sommerdag med telefon i hånden. Mens han talte, kunne jeg svagt høre lyden af hans børn på den anden side af væggen, han gik væk fra. ”Jeg kommer ikke til at røre dig, jeg kommer ikke til at kramme dig, jeg kommer ikke til at kneppe dig.”

Jeg er ofte utilfreds med min situation; ikke at have lov til at bevæge mig frit. Men i det øjeblik var jeg pint af det faktum, at jeg ikke kunne fælde en tåre.

Dyr passerer konstant. Jeg betragter dådyret, forvirret og fortabt, mens det forsøger at finde sit hjem i den have den har fundet sig selv i. Fugle flyver over mig og håner mig med deres frihed. De bygger sågar reder i mig. Det er alt sammen ting, der er med til at forme min eksistens. Livet som jeg kender det. Men hvordan kan jeg beholde min identitet i en verden, som forandrer sig med hvert vindpust? For hvert blad jeg mister, har de opfundet noget nyt.

Lucius Begovic

Det lille æble

Jeg er det træ, der står helt vinderskævt, trods jeg står i læ. I læ fra andre, større træer og et lille hus. I huset bor en hund, som hver dag sniffer til mig, og kigger nysgerrigt op på mine grene. I grenene sidder nemlig fugle, som spiser og synger og er så søde. Ja, jeg får nemlig tit besøg, både fugle og egern, og endda også Mikkels ræv var engang forbi for at hilse. Alle har de gode historier med sig, som de lystigt fortæller videre. Så selvom jeg står i midten af en have, omgivet af nydelige haveplanter og slået græs, får jeg stadig at høre hvordan det står til i den vilde skov. Somme tider ønsker jeg at være der, med de andre træer og alle dyrene, men så når det stormer og alle andre i skoven må holde fast i jorden så godt de kan og nogle alligevel vælter, ja så tænker jeg for mig selv at det er meget bedre her. Her i læ. Værst var det med blæsten da jeg var helt lille og ny, men nu står jeg standhaftigt, dog tiltet på min plads. Jeg står her når det hagler, når det sner og når det stormer. Jeg står og drømmer om når kulden forsvinder, når foråret er på vej. Og når så foråret endelig kommer, med solen og varmen og småregnen, suger jeg det til mig og bliver helt glad. Jeg bliver så lykkelig, at jeg springer. Små grønne knopper og hvide skud dukker op overalt på mig. Og jeg bliver endnu gladere. Solens stråler og skyernes regn er min lykkesang. Som sommeren kommer, bliver jeg skønnere og skønnere. Grønnere og grønnere. Mere og mere frodig og smuk. Fuld af lysegrønne blade og

små hvide blomster står jeg i solen og beundrer også haven. Blomsterne står med deres tusinde smukke farver og lyser i det grønne græs. Og det store kirsebærtræ bagerst i haven, står stort, rankt og helt lyserødt af blomster. Og jeg kan ikke lade være at tænke for mig selv, hvor flot og godt et sted jeg står. I haven jeg står i, er der mere end bare fugle og hund. Der er også mennesker. Menneskene bor i det lille hus. Hver dag ser de mig og smiler af min skønhed, og jeg smiler af deres glæde. En glæde som jeg holder så meget af. Jeg holder af menneske og de holder af mig. Det gør de fordi jeg kan noget helt specielt. Når sommeren går på hæld og efterårskulden kommer snigende, sker der noget magisk. For på trods af skyerne og regnen, står jeg som et godt træ endnu. Men det er alligevel lidt hårdt at være et lille træ, så bladene må væk. Selvom de er drysset af, og du nok tænker at jeg er nøgen, så er jeg det ikke alligevel. For på mine grene, hele vejen rundt, hænger røde, saftige æbler. Æbler som længe var i skjul under bladene. Æblerne som nu bringer fuglene tilbage. Endnu engang sidder de på mine grene og spiser og synger og er så søde.

Charlotte Bjarvin Håkan

Månen

Jeg er det træ, der står der, hvor støjen er højst, når mørket forsvinder. Dog forsvinder det aldrig helt. Der sker så meget omkring mig, og det føles som et mørkt dække hen over mig. Jeg er ikke den eneste af min slags; der er flere store stammer, som har stået her i mange flere år end jeg, gennem længere og dybere mørke, og det virker som om, de har forståelse for vores omgivelser; en forståelse, som jeg kun kunne ønske mig. Når det er lyst, strømmer det forbi med bløde figurer. Jeg fik engang at vide, at de hedder mennesker, og så forsvinder de alle sammen igen, stadig mens bolden på himlen lyser. Faktisk fandt jeg ud af, at der er to bolde, den ene hedder månen, og den anden hedder solen.

Solens lys er skarpt, blændende, det stærkeste lys; der hvor jeg står; når den falder, bliver alt omkring mig mørkt og koldt. Når himlen bliver sort, kommer den anden bold til syne, den stråler ikke med samme kraft, men der er noget smukt over den. Måden, hvorpå man kan kigge direkte på den uden at blændes, men at den samtidig giver belysning til verdenen, den er bare så uimodståelig. Den flyder rundt blandt små versioner af den selv, ligesom Ole, og himlen virker åben og imødekommende.

Vent, har jeg glemt at fortælle dig om Ole? Ole er den ældste stamme heromkring, han har levet i flere hundrede år, og han ved præcis, hvordan verdenen fungerer; det er ham, der har fortalt mig om figurmenneskerne, månen og solen, og de der maskiner, biler, tror jeg nok, han kaldte dem. Nogle gange siger han, jeg stiller for mange spørgsmål, men det er jo den eneste måde at lære det hele på, og jeg vil lære alt.

Nok om Ole for nu, man kan sige meget om ham, men det har vi ikke tid til nu, der er så meget, du også skal vide. De der såkaldte mennesker, de går rundt på noget gråt, det er ikke det samme som jeg er plantet i, der er intet liv, ingen energi i det, det er lige så kedeligt som når himlen bliver dækket og grå.

Ole er ikke det eneste træ i vores lille forsamling, der er andre: der er stammer som Ole, stammer, der er mindre, der er også små træer som mig, der aldrig bliver grå og kedelige. Jeg har prøvet at snakke med nogle af dem, men jeg tror ikke, de kan lide mig; samtalerne ender ofte meget ensartet, jeg tror ikke, de har samme interesse i verdenen og menneskerne som jeg har. Det er lidt synd for dem, hvis du spørger mig, der er så meget at

lære, og det gør vores eksistens meget mere interessant. Forestil dig at leve hele dit liv uvidende om alt det, der sker omkring dig, det synes jeg er sørgeligt.

Nå, nu er mørket faldet igen. Jeg elsker månen, den er bare fantastisk. På vejen - der hvor de der biler kører- spejler den fine hvide kugle sig i det vand, der faldt fra himlen tidligere i dag.

Jeg hører nogle fodtrin henne fra den lille vej, mennesker kommer ofte gående her i mørket. Der er 2 af dem, de går hurtigere end de fleste, de bærer også en stor maskine - ikke lige så stor som bilerne, men den er næsten lige så høj som mig - de ser lidt mærkelige ud, de kigger sig meget omkring. Den ene råber noget til den anden, og de splittes; den ene fortsætter hen ad vejen, men den anden... den anden går hen mod Anders, - en af de mindre stammer- han bærer maskinen, jeg kan ikke se ham længere, nogle af de små træer står i mit synsfelt. Maskinemanden råber noget, og ham den anden kommer tilbage; nu kan jeg ikke se nogen af dem. Igen ligger mørket som et tykt og stille tæppe hen over vejen. Jeg kigger på pølen med månen, gad vide hvad de skulle i den retning...

Et skrig.

Et øredøvende, skærende, gennemtrængende skrig

Da det forsvinder, kigger jeg over mod Anders, jeg kan ikke se ham. Vejen ligger stadig i støj, en mærkelig, brummende lyd fylder min ører; jeg har aldrig hørt noget lignende.

Mørket føles tungere, lyset svagere, og da vejen falder i stilhed, findes der ikke andet.

Stilhed.

Fjernt kan jeg høre lyden af en bil, den nærmer sig. Langt nede ad vejen drejer en sort lang bil ind, den har en grå kasse ting efter den. Den piber, i det den standser næsten lige foran mig. En mand står ud, går i retning af de to andre, og Anders. Alle tre kommer tilbage, alle bærende... Anders?!

"Rolig," stemmen i mit hoved, det er Ole.

"Hvad laver de med Anders!?" min stemme knækker, jeg ville ønske jeg kunne græde, befri mig selv for den her følelse; tomhed.

"Senere," han har aldrig brugt mange ord ad gangen, altid har han været den stille type, måske har han bare ikke brug for dem.

Jeg bider alle de andre spørgsmål i mig, Ole har altid ret, så meget har jeg lært.

Menneskerne smider stykkerne af Anders op i kassen. De går frem og tilbage flere gange, og mere og mere af Anders samles i kassen. Til sidst dækker de ham til med et tæppe, sætter sig ind i bilen, og så kører de ned ad vejen, ud af syne.

Væk.

Tilbage står jeg, alene. For første gang mærker jeg kulden, og opdager, at natten er så meget mørkere i månens fravær. Ole forsøger at berolige mig, men jeg kan ikke høre ham. Tæppet har lagt sig endnu engang, og selvom solen stiger i horisonten, kan jeg ikke se lyset.

Månen og solen står op og går ned et par gange. Mørket ligger stadig som et dække. Jeg har været igennem alle mulighederne for, hvad det var, der skete den nat igennem. De kunne ikke have været de væsener, jeg har lært at kende så godt. De mennesker, der går her hver dag, er så fredelige, mærkelige, men fredelige. Måske var de syge, du ved, ved at rådne? Jeg må lære noget mere om mennesker, jeg må finde svar.

”Ole? Fortæl mig alt hvad der er at vide om menneskene.”

Det gør han så. Han fortæller mig om deres misbrug af naturlige ressourcer, deres følelse af overlegenhed, at de reelt ikke lever i samme verden som os; de bor i deres egen boble, og de er fuldstændig uvidende om de konsekvenser, deres levemåde påtvinger os; naturen.

Himlen bliver endnu engang mørk. Igen ligger der en pøl på asfalten, den grå, døde jord. Der er ikke mere håb, ikke mere glæde, ikke mere interesse. Det eneste, der truer med at flå dækket af mig, er vrede. Hvordan kan et væsen med så blødt et udseende være så skarpt? Så destruerende?

Bilens motor virker næsten bekendt. Den drejer ned ad vejen, den samme sorte, lange bil. De sidste par gange har væsenerne ikke gidet at tjekke om der var nogen på forhånd; nej de kommer bare, tager et liv, og kører igen.

Nat efter nat, hver gang månen ikke tør vise sig på himlen. Det må være rart bare at kunne gemme sig væk fra denne massakre. Alle de store træer er snart forsvundet. Jeg undrer mig dog over, om de fortsætter efter dem, er de virkelig så meget monster, som Ole fortalte mig

den nat. Ole. Han er det eneste store træ tilbage. Nej, nej det har jeg ikke tænkt over. Nej.
NEJ. NE-

CRASH

Ole ligger på jorden. De saver ham i mindre stykker. Jeg kan ikke høre saven. Jeg kan ikke høre Ole. Væk. Livløs. Død.

Jeg kan ikke gøre andet end bare at se til, idet de bærer ham stykke efter stykke op i traileren. Motoren brummer, og bilen forsvinder langsomt ud i mørket. Stilheden falder.

Ingen taler; ingen fugle; ingen små myrer i bladene. Stilhed.

Den sorte himmel bliver lyserød og blå. Solen står op. Alting er som det plejer; eller, det vil de gerne have os til at tro.

Dækket er tykkere end nogensinde før, og Ole er her ikke til at løfte det, eller lave et lille hul til at kigge ud mere. Måske ligger han som en million små papirer inde på skolen, der hvor alle menneskene lærer om verdenen; der hvor de kommer til at tegne en lille streg på ham, og han så bliver sendt direkte til afbrænding. Ole er væk. For evigt.

Da dagene går, ser jeg, hvordan de resterende træer langsomt forsvinder, en efter en, efterladt til skæbnen af menneskets skånselsløse hænder. Gad vide om det snart bliver min tur?

Til sidst er jeg det eneste tilbage, det sidste træ, der står tilbage i en verden, der engang var frodig og livfuld. Men nu er alt mørkt, stille, og jeg står tilbage i min egen lille boble og venter på næste gang månen forsvinder.

Da bilen denne nat drejer ned ad vejen, er jeg klar til at møde min skæbne. Jeg mærker motorsaven ramme min stamme; jeg mærker den skære igennem min bark og ind i mit træ. Jeg kan ikke mærke smerten, kan ikke høre brummen fra saven, jeg kan ikke se lyset.

Jeg ser verden falde sidelæns, og mørket indfanger mig i dets altopslugende greb. Dækket, vreden, lyset, alting er væk.

Mørke.

Mørke.

Mørke.

Mørke.

Mørke.

Mørke.

Mørke.

Lys.

Lyset åbner sig for mine øjne, solen skinner, fuglene synger, menneskene snakker. Jeg er endnu engang spiret, men det er de andre ikke. Jeg er endnu engang det eneste træ i her i området...

"Hey!"

Et andet træ, en lille bitte spire ved min venstre side. Ny, uvidende, som jeg engang var.

"Hej," svarer jeg hende.

"Hvem er du?" hun kigger nysgerrigt på mig, og i hende ser jeg mig selv; en ny spire helt dum overfor verdenen og alle de farer den indeholder, og bærende en nysgerrighed, som i sidste ende kun vil såre.

"Jeg er din ven."

Sophia Bredel

Ungdommen er mig nær

Jeg er det træ, der står ved siden af livet. Mig er der ikke mange der tager sig meget af. Jeg er gammel og slidt, men min historie strækker sig langt tilbage. Jeg ville så inderligt gerne fortælle dig om mine unge dage, og hvordan jeg dengang trivedes.

Jeg husker da jeg blot var en lille spire, der så småt strejkede sig mod de blå og uendelige himle. Jeg kunne føle mine rødder, forbundet med mine medtræer, og jeg kunne føle vandet der strejfede mig underjord. De ældste jeg kan huske, er fuglenes sang og dyrenes snakken. Jeg kan huske de vilde heste, der løb ad enge, igennem skov og over vores land – og jeg kan huske vinden der blødt og friskt hilste mig. Jeg kan også huske stormene, der sår nemt, kunne havde rusket mig ud af jord. Og jeg kan huske hvordan rødderne fra de andre træer holdt mig fast.

Jeg kan også huske menneskene. Hvordan de red på ryggen af trælle og stærke heste i fuld galop, sporene fra hestenes hove gravede sig dybt i jorden og menneskenes præg på verdenen var blevet markeret for rødderne af mig. De havde været her langt før mig og jeg havde været der langt før dem.

Deres frihed, kundskab og kreativitet, var ganske interessant. Ofte så jeg deres ”vogne”, hvori der blev lastet ”tøj”, ”krudt” og kød. Disse ”vogne” blev trukket af de nu en gang vilde heste, der modvilligt travede afsted. Disse mennesker var aldeles sjove væsner. De opførte sig som ingen andre dyr jeg havde set. Nogle elskede, nogle slås og andre var bare et smut på vejen. I mine unge år, efter jeg havde groet en stamme og en krone, var der mange elskende der lå ved siden af mig og fortalte sine hemmeligheder og drømme, både for mig og dem at høre. De fortalte om deres liv og deres fremtid, og de fortalte om kærlighed. Dengang ønskede jeg mig tårer, så jeg kunne vise dem hvor meget deres ord rørte mig, men kun regnen kunne efterligne det.

Omvendt af kærligheden var der vreden. Der var hæventørsten og hungeren, der drev raske mennesker til døden. Der var tyve, der stjal det som andre havde af gavn og tog’ det de ikke selv måtte få. De trivedes af andres ulykke og deres ubarmhjertighed skar mig dybt i barken. De skød hinanden og de var værre end vilde dyr. De stak hinanden ned med knive, for at opnå noget uopnåeligt. Jeg husker deres gråd og skrig om hjælp, men ingen kunne hjælpe eller

hører dem så langt ude i det øde. Deres dødelighed var en skarp kontrast til verdenen jeg ellers kendte omkring mig. Deres blod sivede ned i jorden og gjorde alting rødt. Fuglenes sange stilnede og dyrenes snakken blev stumt. Alting blev stille, bortset fra menneskene. De mennesker, de er bizarre.

For nogle årtier tilbage byggede de noget på engen ved siden af skoven. Noget jeg aldrig havde set før. Det var i den anden ende af dalen, men jeg kunne stadig se de grå og frygtindgydende skyer der formede sig bag og omkring det. Det byggede var stort og gråt, med pigge der strakte sig højere end os. Vi var alle bange for den skingrende torden der kom fra det byggede – og skyerne, der kom derfra, var lige så store og truende.

Langsomt kom der flere mennesker på vejen ved min side, deres fødder efterlod nu ingen mærker, da jorden for længst var blevet støvet og nedtrådt. Ikke længe efter byggede de mindre strukturer, der på engen hvor de vilde heste engang var frie. De byggede dem tættere og tættere på os, og jeg var bange for at de snart ville bygge det på mig. Vejen af jord og støv blev inden længe udskiftet med sten og brok der uddrev de vilde dyr fra menneskenes verden og vores.

Efterhånden som flere rynker kom på min bark, var der pludselig en storby på den anden side af vejen. Hegn blev sat omkring os og vi var næsten indespærret. De vilde dyr der nu engang var her, var nu ude af syne, men menneskene var her stadig. De holdt mig med selskab, og levede med mig.

Men mennesker holder ikke længe, og lige da jeg havde lært ét at kende, kom det aldrig tilbage. Dog var der andre der villigt ville tage deres plads, men mennesker ældes hurtigt og de præges ofte af deres alderdom. Det barn der løb så godt omkring, ville en dag være et ældre menneske, der havde svært ved at sætte det ene ben foran den anden.

Her står jeg nu, stadig med rødderne plantet dybt i jorden. Træer er der ikke længere mange af, men dem der er tilbage, vil altid være mig nære. Omkring mig er nu høje bygninger, der rører skyerne, og larmende vogne uden heste.

Nadia Svana Hammer

Jeg ønsker...

Jeg er det træ, der står foran et smukt rødt hus lige ud til den buldrende vej. Hver dag er der tusindvis af mennesker, der kommer forbi mig. Okay, måske overdrev jeg lidt med "tusinde vis", men efter den 137. person, inden klokken er 10, stopper man lidt med at tælle. Der er nye personer der går forbi mig hver dag, og jeg kan ikke lade være med at kigge på deres interessante hår eller tøjstil, men ingen af dem kigger mod mig. Der er ingen der gider kigge på et lille, grønt træ, der ikke engang er højere end buskene ved siden af. Dog, en gang imellem er der et lille barn der kigger ind i haven, og jeg håber at de giver mig et blik og tænker: "hold nu op, et smukt træ. En dag når det bliver stort og stærkt vil det blive et godt klatretræ", men man kan aldrig vide hvad mennesker tænker. Hunde er i det mindste nogenlunde forudsigelige. De kigger sikkert på mig og tænker: "tissetræ!", hvilket jeg ikke er helt sikker på hvordan jeg skal tage...

Men ligemeget hvad, kigger jeg stadig efter de forbipasserende. Det er min yndlingsaktivitet. Jeg elsker at komme op med mine egne historier til dem. Der var for eksempel den her kvinde, der kom gående forbi. Hun havde en smuk, brun jakke på, som gik helt ned til hendes skinneben. Jeg tænkte at hun lignede en detektiv, og at hun måske var ude for at fange en forbryder. Hun havde langt sort hår og en ret ryg. Jeg kiggede på hende indtil hun var ude af syne. Det eneste jeg kunne tænke var: "hvorfor kunne jeg ikke være et menneske. Jeg ville se så flot ud og alle ville kigge på mig, ligesom jeg gør med alle. De ville beundre mig". Men jeg vidste, at det var ligegyldigt hvor meget jeg ønskede det, det ville aldrig blive virkelighed. Jeg ville for evigt være et lille, ligegyldigt træ i en lille, ligegyldig have, og det ville altid være sådan. Jeg begyndte at drømme om hvordan jeg ville se ud som et menneske. Jeg så en høj, brun kvinde, med smukt, stort, grønt hår med masser af krøller. Der var ingen rynker på mit ansigt, og min hud var blød og blank. Mit tøj bestod af en lang, smuk sommerkjole med et grønt mønster af planter og blade. Den sad en smule stramt på min krop, nok til at man kunne se min form på en smigrende måde. Over mine skuldre var der en sort læderjakke som komplementerede kjolen. Jeg havde en masse smukke smykker på, der alle havde et plantetema.

Nå jeg så mig selv som menneske, kiggede jeg altid på alle planterne, så de ikke ville føle sig usynlige, og så ville jeg sige til dem, at de er smukke. Jeg ville complimentere deres blade og

smukke farver. Jeg ville aldrig være ligesom andre mennesker, der ignorerede mig, og i stedet kun kiggede ned på deres magiske rektangler.

Jeg ville beundre omverdenen.

Amanda Sonne Ellekær Hammer

Jeg er det træ, der står med fine nye blade

Jeg er det træ, der står med fine nye blade, som spire. Så grønne og fulde af liv. Vinden er hård mod min spinkle stamme. Jeg er ej et træ endnu, men dog ved jeg at jeg bliver til et træ en dag. En kanin hopper tættere og tættere på, en bølge af frygt flyder over mig, hvorfor kommer den så tæt på? Hvad vil den? Kaninen er nu lige foran mig, dens tykke bløde pels løfter sig og falder i et hurtigt tempo. Den stiller sig på sine bagben og kigger desperat omkring sig, ørene drejer og sættes på skrå, fokuserer i en retning og drejer så igen. ”Er du okay?” spørger jeg kaninen, ”Nej! En ræv, der er en ræv efter mig! Jeg ved bare ikke hvor den er!” Siger kaninen forskræmt. ”Ih dog! Ih dog! Hvorfor i alverden ville der være en ræv efter dig? Du virker som en rar kanin.” Siger jeg forbavset til den selvom jeg først lige havde mødt den.

”Det er en skam du ikke er større, for ellers kunne jeg måske gemme mig i dine nedfaldene blade.” Siger kaninen bedrøvet. ”Jeg har ikke megen at tilbyde dig, det eneste jeg har, er mine fine nye blade. Du kan få en, til at stille sulten.” Siger jeg til kaninen. Kaninen takker mig og tager en af mine fine nye blade. Da bladet knækker af min spinkle stamme, bliver jeg overvældet af smerte og begynder at ryste, HVORFOR GØR DET SÅ ONDT?! Kaninen takker mig og spænder afsted og forsvinder ud af syne. Jeg mærker hvordan vinden rusker i mig ujævnt, nu hvor jeg gav mit ene finde blad væk. Aldrig igen....

Sommerens goder er i fuld gang med at vise sine skønne gaver, og jeg er den fineste af dem alle. Biernes rumlen, myggenes summen, og græshoppernes koncert, blomsternes uendelige udvalg af farver, og sommerfuglenes vals, ingen af dem kommer i nærheden af mine smukke blade og fine grønne agern.

En hjort kommer galoperende, med resten af sin flok. Det elegante dyr stopper op, kigger sig omkring, vifter et par fluer væk fra ansigtet med sine store øre, og begynder at spise af det høje grønne græs. Den spankulerer lige så stille hen mod mig, mens den græsser. Hvorfor kommer den denne vej? Hvorfor ikke de buske derovre? Jeg ser over på de buske der er fuld af blomster med sød nektar. De er tættere på end jeg er! Hjorten kommer nærmere og nærmere, indtil den nu står foran mig. Dens glatte lysebrune pels skinner i sollyset, og den lugter til mine

smukke blade og spiser en af dem. Da mit smukke blad bliver bidt af, og tygget på, sitre det med smerte i den gren, som bladene sad på, jeg begynder at ryste igen, minderne om den smerte da jeg gav kaninen mit fine nye blad, sætter sig forrest i mine tanker. Hjorten spiser nu en af mine fine agern, og jeg skriger af smerte; ” STOP! STOP! DET GØR ONDT!” Hjorten ignorerer mine skrig om smerte, og bliver ved med at spise mine smukke blade og mine fine agern. Jeg råber og skriger, men den bliver bare ved og ved.

Jeg tier af håbløshed og prøver at fokusere på de summende bier og myg, og det orkester af græshopper der spillede sit sjette nummer. I det mindste bliver deres skønhed ikke spist af en hjort, som lader min smerte falde på døde øre.

Et højt ”BANG!” giver ekko igennem hele skoven. Hjorten vender hovedet, med det samme, mod lyden, og giver sig til at galopere, med resten af sin flok, væk fra den retning, lyden kom fra. Så står jeg her, med manglende blade og regnvejlr på vej.

Jeg har set mange vintre komme og gå, jeg har mødt diverse dyr som høre til skoven. Jeg er nu langt over mine med-træer, og mine fine blade er nu blevet til en vidunderlig krone der strækker sig langt over skovbunden. Nu kan kaninen gemme sig i mine nedfaldne blade, og hjorten kan ej nå mine friske agern. Jeg tror dog aldrig jeg får dem at se en igen, det er en skam. Jeg kunne så godt lide den kanin, som engang virkede så stor, men nu til dags har jeg fundet ud af at kaniner faktisk er ganske små. Ej ved jeg endnu heller hvorfor ræven var efter den, ville den spise kaninens fine blade? Men kaniner har ikke blade, dog ligner deres ører blade. Måske var det dem, som ræven var efter?

Jeg får stadig besøg af mange forskellige dyr. De ser alle så små ud, det er næsten morsomt. Dyrene i skoven tager stadig hvad de vil fra mig, men nu hvor mine grene er så store og tykke, mærker jeg kun et fjernt stik, når et agern snupper et agern eller to, vægten på en fuglerede er ingenting, og når myerne marcherer op ad min stamme, så kilder det lidt.

Jeg er det træ, der står med en krone så bred og skøn, en stamme så tyk og robust, og agern så smukke og lækre. Jeg har stået her igennem mange vintre, og jeg kommer til at stå her i mange vintre endnu.

Lærke Johanne Solberg Jensen

Robin Hood træet

Jeg var træet, som var centrum af Hadrians mur. Centrum i hullet, hvor to bakker forenedes. Jeg voksede op ad murens side langs en klippe, hvor de skarpe dyk og hak kom til af den vilde gletsjervand. Som ungt ahorntræ, var jeg ikke alene. Jeg nød sæsonerne sammen med andre træer, og vores kroner dansede sammen i den milde forårsbrise og farvede engens bund med varme farver fra vores nedfaldne efterårsblade. Men som tiden gik, blev der færre af os. Jeg ved endnu ikke årsagen.

Mit sted i dalen gav anledning til store begivenheder. Jeg havde stået som ene træ i hundrede af år, indtil en dag i 1991. To mænd kaldet Azeem og Robin spadserede forbi. Kort efter fandt et mægtig slagsmål sted midt i min eng. Aldrig havde min krone rystet så grufuldt. Jeg fandt aldrig ud af, hvad der skete med de to mænd, men som årene gik, fik jeg kaldenavnet "Robin Hoods træ". Jeg følte mig ikke spor heroisk på dagen af slagsmålet, men fra fortællingerne af forbipasserende, var Robin af Locksley en mand værdig af sådan en anerkendelse. Det er en ære at bære hans navn.

Årene gik, og jeg blev vidne til endnu flere mærkværdigheder. Kort før Robin Hood satte sit præg hos mig kom Bryan Adams forbi mig og sang mig en skøn serenade. Senere gik det op for

mig, at sangen ikke var min, den var Robins. Alligevel følte den så personlig til mig. I årevis prøvede jeg at nynne den gennem susene i mine blade. Min tidligere ensomhed forsvandt, da mennesker af alle slags blev mine venner. Nu dansede de med mig i forårets vind, legede i mine nedfaldne blade, og beundrede mig selv i min nøgne vinterkrop. Det siges, at jeg var det mest fotograferede træ i Northumberland. Det bærede mig meget, selvom jeg var lidt blufærdig om min bark. Jeg fik endda enkelte roller i serier som statist. Jeg fik aldrig en hovedrolle, men oplevelserne var spændende. Desværre fik jeg aldrig set serierne, da kabel-tv var utilgængeligt ude på engen. I 2016 blev jeg nomineret til årets træ-konkurrencen i England. Til min egen store overraskelse, var jeg folkets yndlings ud af mange hundrede. Aldrig havde jeg troet, at et ahorntræ som mig skulle opnå så meget kærlighed.

Men alt lykke ender desværre. En tidlig morgen i sen september 2023, faldt jeg til grunden. Ingen hørte mig ramme jorden, da stormen Agnes raserede dalen med høje hyl. En tynd streg var tegnet om min stamme, hvor jeg skulle afskæres fra min rod. Jeg husker hændelsen i slørede syn. Et brølende maskineri var hvad der blev boret ind i min stamme. Stykker af flis fløj fra mig, og jeg mærkede hvordan jeg langsomt blev løsrevet. Stormens rasen gjorde, at jeg styrtede direkte til jords. Der lå jeg nu, separeret fra min overdel. Jeg var teknisk set ikke død. Ligesom et isbjerg, er der meget man ikke ser fra overfladen, men min stolte pragt var nu væk. De der kendte mig blev mødt med synet af et guillotineret træ.

Ingen har endnu fundet ud af, hvad hensigten med min fælden var. Det siges at være "en bevidst hærværksgerning" begået af en gruppe mænd. Mange mennesker sørgede over min "død", men som nævnt før, var jeg teknisk set ikke borte - ikke helt. Jeg nægtede at give op så hurtigt. Min stub er endnu fuld af liv. Jeg vil atter gro en prægtig krone som den jeg havde før. Det vil tage mig hundrede af år, men ligesom Rom, kan storhed ikke bygges på en dag. På en måde glæder det mig med en ny start, men ligesom alt, som har skabt gode minder, føles det ømt at sige farvel til det gamle. Nogle folk fik samlet mine frø fra min stamme, så jeg kan være med til at give liv andre steder. Jeg havde dog ingen planer om at blive forælder inden da. Det siges at min gamle ven Robin var en generøs mand, som gav til dem i nød. Lige siden jeg hørte det, har jeg drømt om at kunne gøre det samme. Det var først da jeg oplevede folks sorg og frustration efter min fælden, at jeg virkelig indså, hvor stor indflydelse et gammelt ahorntræ som mig havde haft. Jeg var bevis på, hvor vigtigt og specielt folks forbindelse til naturen

egentlig er. Jeg har vidnet til kærlighed mellem mennesker ved vielser og bryllupper under min krone, sorg og tab når pårørende har sagt farvel til deres kære, og spredt deres rester ved dalen, og hørt folks gisp og beundring, når de har set området for første gang. Jeg takker den generøse Robin for, at han satte sit spor ved min den smukke dag i 1991, for hvem ved, hvordan mit liv havde set ud, hvis det ikke skete.

Freja Katrine Malec Sodemann